

Розділ I

Команда зібралася на палубі в очікуванні. Мене. Самісінькі боги свідки: дале-е-еко не всі змиряться з тим фактом, що відтепер ходитимуть морями-океанами під орудою якогось двадцятирічного дівчиська, хоч воно й у крилатому капелюсі легендарного Різника. Адже чи не кожен з них радше волів би бачити її в своєму ліжку, аніж на капітанському містку.

Навіть вода в діжці – і ТА зіграла зі мною злий жарт, вкотре нагадавши мені про мою таку недоречну тут вроду, зрадливо відобразивши її на своїй поверхні. Чиста засмагла шкіра, м'яке русяве волосся, сірі очі, червоні губи, мініатюрні носик та вушка. Особливо згадки були варті напрочуд ніжні щічки. Складно пригадати, скільки разів за їхньої допомоги вдавалося мені схилити на свій бік наївних товстосумів, варто було лишень трошки надути ті щічки, а очам надати сумного виразу. У такі моменти я враз перетворювалась у таке собі чарівне кошеня, повністю маскуючи справжню себе – запеклу вуличну крадійку, під подертою спідницею якої схований смертоносний кинджал.

Шум на палубі наростає. Я нашвидкуруч умила-ся й начепила перев'язь з мечем. Гостра, мов бритва, сталь – той єдиний союзник, у вірності якого я ніколи не сумнівалася. Чого, втім, не можна було сказати про інших, котрі з плоті та крові.

- Лялечко Вейн!
- Виходь уже, годі чепуритися!
- Еге ж, твої чари тут не діють! Не цього разу!
- Команда хоче бачити свого капітана!
- КА-ПІ-ТА-НА, КА-ПІ-ТА-НА, КА-ПІ-ТА-НА!

По спині пробігли тисячі крижаних мурашок. Зневажливий тон був ЗНАДТО явним, щоб можна було просто не зважати на можливу загрозу. Тож зібрала всю свою волю в кулак, відчинила двері капітанської каюти й упевнено вийшла під акомпанемент нової хвилі вигуків команди. Дехто щиро зрадів моїй появі, більшість поглядала на мене косо й кидала глузливі репліки, а ще дехто приготувався до чогось воістину неординарного. Дівка-капітан, яку Різник призначив своєю наступницею. Може, старий вовк таки З'ІХАВ з глузду перед тим, як відправитись до праотців?..

– З поверненням, ЮНИЙ капітане!

Кортні Койл... Цей чоловіча таки не зміг стриматися від зухвалості. Він не раз намагався привернути мою увагу як жінки, навіть попри те, що у свої тридцять виглядав на всі сорок п'ять. Симпатія переросла у відверту неприязнь, коли одного разу я не витримала й прикрасила його піку новим шрамом – від губи до чола.

Утім, я вдала, що не чую Койлових кпинів. Дійшла до грот-щогли, спиритно вискочила на ящик, потім – на інший, ще вище, й випросталася на повний зріст. Звідси мені було видно всю команду – дев'ятнадцять озброєних чоловіків, чи не кожен з яких, здавалося, міг легко розірвати мене навпіл.

– Почну з найважливішого – вашого шанування піратського кодексу. – почала я, намагаючись прикувати до себе їхню увагу. – Мені дуже приємно, що ви не порушили правила шестигодинної жалоби за померлим капітаном, і протягом цього часу ніхто з вас не висловив мені свого невдоволення. Під «невдоволенням» я також маю на увазі гострий ніж у спину. Слід віддати вам належне!

Я зробила паузу, щоб дати якомусь ініціативному морському вовкові право голосу. І такий знайшовся. Джеффри Трентон, або ж Рудий Джефф – високий кремезний чоловіча тридцяти шести років, який отримав

своє прізвисько завдяки довгому волоссю кольору пізнього осіннього листя й розсипу веснянок на зморшкуватих щоках. Його думка як головного артилериста була вельми важливою для членів екіпажу. Він зробив крок уперед, тримаючи руки на поясі. Надто близько до демонстративно заткнутих за нього *кортика й сокири*.

– Ти теж одна з нас, Вейн, і з цим не посперечаєшся. А якщо хтось і наважиться, то він – пихатий бовдур і заслуговує гарного прочухана. Але порівняно з нами пірат з тебе абиякий. У цьому ремеслі ти всього три роки, та й то лише відтоді, як потайки прослизнула на наш корабель і твій батько вирішив над тобою зглянутися.

– Мені бракує досвіду.

– Бачиш, це НАСТІЛЬКИ очевидно, що ти навіть не сперечаєшся. Хоча ти могла би, аякже, але натомість віддала перевагу цьому жестові солідарності, навіть собі на шкоду. Це варте поваги. Проте я плакаю це почуття насамперед до твого батька і ТІЛЬКИ ТОМУ готовий назвати тебе своїм капітаном. Остання воля Джеймса Вейна для мене священна.

Я всімхнулався настільки дружельюбно, наскільки зміла.

– Обіцяю не робити нічого, що нам зашкодило б.

– Ніхто не ідеальний. Особливо – ти, – його голос на мить закрижанів. – Звучить *трішечки* самовпевнено, тобі так не здається?

Незважаючи на те, що він багато в чому мав рацію, його прискіпливість почала мене дратувати.

– Тебе це засмутить, але самовпевненість – аж ніяк не моя риса. А мого батька.

Відразу здійнявся незадоволений галас.

– Мені, на відміну від нього, точно не спаде на думку рішення повести свою команду на забій проти значно більших сил противника в оманливій упевненості, що це поверне колишню велич, – хутко продовжила я, щойно

з'явилася така можливість. – Тільки тверезий розрахунок, панове, й багатоступінчастий план, що з нього випливає. Ось на що ми робитимемо ставку. Хіба не так приходять до слави?

Серед команди пролунав недовірливий смішок. Мало хто міг собі уявити, що на чолі з бабою їм що-небудь світитиме, окрім дрібних торгових суденець та жалюгідних шхун каперів-початківців. І це ще в найкращому разі.

– Ха! Ти така смілива, дівчинко! – раптом добродушно вигукнув із натовпу наш корабельний кок.

Я непомітно видихнула: Рябий Джек був одним із тих членів команди, кого любили всі без винятку. Пізнавши життя зусібіч, цей худорлявий шістдесятирічний син моря з лисою головою, якої він соромився і яку завжди прикривав банданою, був справжнісіньким душкою. Нехай більшість піратів являла собою безчесну розбійницьку масу, здатну заради зайвого золотого пустити на дно корабель з невинними моряками, проте майже всі вони шанували старших. Особливо тих, хто забезпечував їхні шлунки першокласною юшкою.

– Не знаю, що на думці у вас, панове... Але капітан-янгол для мене в новинку. Хоч надивлюся вдосталь чудес на старість!

– Просто визнай, старий пройдисвіте, що поклав око на симпатичне личко... – знову озвався Койл.

Ті, хто був поруч із Джеком, з розумінням поплескали його по плечу. Інші ж ледь не вибухнули сміхом. Кожен з них мріяв про мене перед сном, і я прекрасно про це знала, постійно перехоплювала погляди, що пожирали мене.

За винятком лише однієї людини. Поки команда всіляко виявляла активність (часто – найвульгарнішу), перший помічник мого покійного батька – Бенджамін Донован – стояв осторонь, схрестивши руки на грудях, пильно дивлячись на мене. Кілька разів я зустрілася з ним поглядом, але щоразу не витримувала цієї безмов-

ної «дуелі» і «капітулювала». Коротке спостереження за Донованом залишило в мене якийсь змішаний післясмак. Він завжди був для мене глибокою таємницею.

– Як свого часу ти, Койле? – мій ехидний голос змусив команду помітно стишитися. – Адже ж є що згадати! Наприклад, як ти лизав чоботи моєму татові, плазував перед ним, аби лиш він порекомендував тебе улюбленій доньці!

Останнє речення я вимовила підкреслено глузливим тоном. Тепер команда всіляко знущалася над НИМ, змушуючи його червоніти від люті дедалі сильніше.

– Стільки зусиль! І в підсумку, замість очікуваного тепла мого тіла, отримати шрам – справжнє тавро ганьби – на свою мерзенну піку!

– Я був беззбройний, брудна дівко, й захоплений зненацька!.. – намагався перекричати всіх Койл.

– Ти був занадто самовпевненим і тому мало не заплатився своїм жалюгідним життям. Але сталося диво! Я погребувала перерізати тобі горлянку, хоча від одного лише погляду на тебе збудить навіть найсвятішу праведницю!

– Точно! – підхопив один із рядових піратів. – Від тебе портові повії відхрещуються, а ти зазіхнув на Вейн?! Тебе точно змалку кінь брикнув!

Ганьба, від якої так просто не відмитися. Сміх переріс у справжню істеріку, дехто навіть штовхнув невдалого «коханця», ледь не позбавивши його рівноваги. Реакція була закономірною – оголений клинок.

– Спускайся, мале стерво! – заревів Койл і зігнав своє обурення на порожній діжці. Та впала й стрімко покотилася від міцного удару ногою, поки не врізалася в борт. – Зараз усім покажу, що у ВІДКРИТОМУ бою ти НІЧОГО не варта!

Він різко вискочив уперед та спрямував у мій бік гостру сталь.